

1. kapitola

„Předpokládám, že víte, že tyhle preclíky nejsou pro psy vůbec zdravé,“ ujistil se Leon.

„Právě proto dáš jeden taky mně,“ odpověděl mu Pavel a znovu se zašklebil. „Kromě toho nejsou tyhle preclíky zdravé ani pro lidi. Je v nich moc cukru, soli, a tak podobně. Vlastně nám můžeš s Dustym poděkovat, že ti je pomáháme sníst.“

„Cooo?“ vykulil Leon oči a zaťukal si prstem na čelo.

Když však k němu Pavel natáhl ruku, pytlík s preclíky z kapsy vytáhl a nabídl jeden Pavlovi a druhý Dustymu. Třetí si vzal sám.

„To je dobrota,“ prohlásil Pavel a zamlaskal. „Člověk má hned chuť na další.“

Souhlasím, zaštěkal Dusty.

„Ani nápad,“ ohradil se Leon. „Na to zapomeňte.“

Pavel s Leonem si ještě chvíli povídali o všem možném, zatímco Dusty očichával sloup pouliční lampy.

Pak se s nimi Leon rozloučil. „Když se ti bude chtít, můžeš mi o prázdninách občas zavolat,“ dodal na rozloučenou. „My se nikam nechystáme.“

„My taky ne,“ řekl Pavel. „Budeme pryč až později, poslední týden prázdnin.“

„Mám pár nových komiksů.“

„Prima, zavolám ti a zastavím se.“ Pavel Leonovi ještě jednou zamával a pak se sklonil k Dustymu. „Hele, už ses načuchal dost. Pojď, jdeme domů.“

Poček ještě, zaštěkal Dusty a zvedl nohu, aby se na sloup vyčůral. *Hotovo, můžeme vyrazit.*

Teď ho zadržel zase Pavel: „Ne, počkej! Vidíš ten lístek, co tu visí? Je tu i fotka!” Přistoupil ke sloupu blíž. „Člověče, ta holka na fotce vypadá jako Nuria! A je to ona, podívej, tady to je napsáno: Hledá se Nuria, pět let.“

Žádnou holku Nurii neznám. Ale byl tu Rambo, víš, ten střapatý pes, co mě jednou kousl do ucha! A taky tu byl ten uslintaný Caruso, který chce každého hned olíznout a...

„Nuria!“ zopakoval Pavel a znělo to trochu znepokojeně. „Samozřejmě že ji znáš. Je to Šarlotina spolužačka.“